Küçük Vombatın Bahçesi

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Vombatın Bahçesi

Aysel Banu YAVUZAL

Sıcak bir çalılık vadisinde, yumuşak gri-kahverengi tüylü ve parlak kırmızı boyunbağlı küçük bir vombat yaşardı. Her sabah bahçesinde dolaşır, çiçekleri koklar ve toprağı okşardı. Kısa bacakları onu bir tarhtan diğerine taşırdı. 'Ne güzel bir bahçe,' dedi mutlulukla. 'Her yaprağı ve her taç yaprağını seviyorum.'

Bahçe sürprizlerle doluydu. Akasya ağaçları altın renkli çiçekler döküyor, eğrelti otları küçük yeşil yaylar gibi açılıyordu. Küçük vombat papatyaları ve çalıları kendi dikmişti. Her taşı ve her kütüğü bilirdi. 'Burası dünyadaki en sevdiğim yer,' dedi vızıldayan arılara gülümseyerek. 'Keşke hep böyle kalsa.'

Güneşli bir sabah, havuçlarını sularken vombat bir hışırtı duydu. Eğrelti otlarının arasından sarı kova şapkalı kahverengi bir dikenli karıncayiyen paytak paytak çıktı. 'Merhaba!' dedi dikenli karıncayiyen. 'Ben buralarda yeniyim. Burası senin bahçen mi?' Vombatın yüzü aydınlandı. 'Evet! Çiçeklerimi görmek ister misin?' Ve işte o anda arkadaş oldular.

Dikenli karıncayiyen de bahçeyi çok sevdi. Güçlü pençeleriyle nasıl kazılacağını ve kütüklerin altında lezzetli kurtçukların nasıl bulunacağını vombata gösterdi. 'Kazmakta çok iyisin,' dedi vombat. 'Sen de dikmekte çok iyisin,' dedi dikenli karıncayiyen. Sıcak güneşin altında hikâyeler ve atıştırmalıklar paylaşarak birlikte nice mutlu gün geçirdiler.

Sonra bir öğleden sonra gökyüzü grileşti ve rüzgâr esmeye başladı. 'Fırtına geliyor,' dedi dikenli karıncayiyen bulutlara bakarak. 'Sığınmalıyız.' Vombatın yuvasına koştular ve yağmurun yağışını izlediler. Rüzgâr uğulduyor, dallar gıcırdıyordu. 'Umarım bahçem iyi olur,' diye fısıldadı vombat.

Fırtına bütün gece sürdü. Yağmur yapraklara vurdu, rüzgâr ağaçları çekiştirdi. Küçük vombat ve dikenli karıncayiyen gürültüyü dinleyerek birbirine sokuldu. 'Çok şiddetli görünüyor,' dedi dikenli karıncayiyen. 'Ama fırtınalar hep geçer.' Vombat endişeli olsa da başını salladı. Bahçesini yeniden görmek için sabırsızlanıyordu.

Sabah güneş çıktı. Vombat ve dikenli karıncayiyen dışarı çıkıp şaşkınlıkla soluklarını tuttu. Her yerde dallar yatıyor, yapraklar dağılmış, çiçek tarhları çamurlu ve dağınıktı. 'Olamaz!' diye haykırdı vombat. 'Güzel bahçem harabeye döndü!' Dikenli karıncayiyen patisini okşadı. 'Endişelenme. Birlikte düzeltebiliriz.'

Küçük vombat dağınıklığa baktı ve boğazında bir düğüm hissetti. Ama dikenli karıncayiyen gülümseyerek, 'Arkadaşlarımızdan yardım isteyelim. Çok el işi hafifletir!' dedi. Vombat başını salladı. 'Haklısın! Hadi onları bulalım.' Çalılığın içinde arkadaşlarını çağırarak yola koyuldular. Onları ilk duyan kukabura oldu.

Kukabura mavi ve kahverengi tüyleri parlayarak süzülüp indi. 'Merhaba siz ikiniz! Ne oldu?' Vombat fırtınayı ve bahçeyi anlattı. 'Temizlik için yardıma ihtiyacımız var,' dedi dikenli karıncayiyen. Kukabura kıkırdayan kahkahasını attı. 'Ben varım! Yeşil eldivenlerimle dalları taşıyabilirim.' Ve daha çok yardımcı toplamak için uçup gitti.

Sonra oyuk bir kütükten bakan, mor atkısı sıkıca sarılı keseli sıçanı buldular. 'Merhaba,' dedi keseli sıçan utangaçça. 'Bahçeyi düzeltmemize yardım etmek ister misin?' diye sordu vombat. Keseli sıçanın kocaman gözleri parladı. 'Evet, lütfen! Yaprakları toplayıp çiçek dikebilirim.' Vombat gülümsedi. 'Bu harika olur!' Keseli sıçan da cesaretlenerek onları izledi.

Bahçeye döndüklerinde herkes işe koyuldu. Kukabura küçük dalları taşıyıp bir yığın yaptı. Keseli sıçan düşen yaprakları yumuşak bir öbekte topladı. Dikenli karıncayiyen güçlü pençeleriyle çamurlu toprağı kazdı. Vombat yeni tohumlar dikip üzerlerine bastırdı. 'Bu çok eğlenceli!' dedi keseli sıçan, her dakika biraz daha cesaretlenerek.

Bütün öğleden sonra birlikte çalıştılar. Kukabura gürültülü kahkahasıyla onları yüreklendirdi. 'Harika gidiyoruz!' diye seslendi. Keseli sıçan parlak çiçeklerden bir parça buldu ve dikkatlice yeniden dikti. Dikenli karıncayiyen herkese nerede kazılacağını gösterdi. Küçük vombat çevresine baktı ve yüreğinin kabardığını hissetti. 'Sizin gibi arkadaşlarla iş kolay!' dedi.

Kısa süre sonra bahçe yeniden yeşil ve düzenli görünmeye başladı. Dallar temizlendi, yapraklar süpürüldü ve yeni çiçekler düzgün sıralar halinde dikildi. Vombat geri çekilip işlerini hayranlıkla izledi. 'Eskisinden bile güzel görünüyor!' dedi. Dikenli karıncayiyen başını salladı. 'Çünkü bunu birlikte yaptık.' Herkes yorgun ama mutlu gülümsedi.

Kukabura çalılıktan tohumlar getirdi ve keseli sıçan onları nazikçe dikti. 'Bunlar güzel çalılar olacak,' dedi keseli sıçan gururla. Dikenli karıncayiyen yeni bitkileri suladı, vombat da bir papatyanın etrafına küçük kırmızı bir kurdele bağladı. 'Bahçe paylaşıldığında daha mutlu olur,' dedi vombat. 'Biz de öyleyiz,' dedi dikenli karıncayiyen.

Güneş batarken arkadaşlar düzenli bahçede birlikte oturdular. Kukabura yumuşak bir şarkı söyledi, keseli sıçan vombata yaslandı. 'Hepinize teşekkürler,' dedi küçük vombat. 'Bahçemi yeniden güzelleştirdiniz.' Dikenli karıncayiyen gülümsedi. 'Takım çalışması ve dostluk ortak alanları herkes için daha güzel yapar.' Ve hepsi aynı fikirdeydi.

O günden sonra vombat ve dikenli karıncayiyen bahçeyle birlikte ilgilendiler ve arkadaşları sık sık ziyarete geldi. Bahçe her zamankinden daha yeşil ve daha parlak büyüdü. Küçük vombat yardım istemenin cesur bir davranış olduğunu öğrendi. Ve ne zaman bir fırtına çıksa, arkadaşlarının orada olacağını biliyor. Çünkü birlikte çalışmak her şeyi daha güzel yapar.